

הזדונים

אוקראינה

"לא. אלך דווקא. רוצה לראות את הנולד, בן סנדקות."
והלך. הגיע, התיישב לשולחן, אכלו. ואז בא שכן, וגם הוא עשיר, אי-אפשר להושיבו בפינה. אז בעל הבית אומר לאח "זוז אחי, תן לאדם לשבת."
האח העני זז. ואז בא עוד עשיר אחד והאח שוב אומר לאחיו "זוז." ובמשך הזמן הבית מתמלא והעני שקודם ישב ליד השולחן לא מוצא לעצמו

חי פעם איכר עני, אבל כה עני שלא רק לו, אך גם לילדיו לפעמים לא היה מה לאכול.
והיה לו גם אח, עשיר מאוד, אבל ילדים לא היו.
בא פעם האח העשיר לאחיו העני וביקש "אנא, התפלל למעני. אולי האל יביא לי בן ואז אעשה אתך לסנדק שלו.

"טוב" אמר האח העני "אתפלל."
עברה שנה או קצת יותר ולאח העני נודע שלאחיו העשיר נולד בן. הוא פנה לאישתו ואמר "שמעת, לאחי בן נולד."
"אז מה?"

"הנה מה. אלך לאחי. הוא הבטיח שאם אלוהים ישלח לו בן, הוא יעשה אותי לסנדק."
והאישה אומרת "אל תלך. אילו הוא רצה שתהיה סנדק, היה כבר שולח אליך ומזמין אתך."

מקום אלה מעבר לסף.

האח העשיר בכבד את אורחיו ועל אחיו לא שם לב. העשירים שותים-משתכרים, מתחילים לדבר שטויות ולעני לא מגיעה אף טיפה. הוא שם יד בכיסו ומצא שם זרעי חמניות. התחיל לפצח.

ראו עשיר אחד ואמר "תן גם לי."

"קח" אמר.

לקח אחד, ואחריו לקח גם שני ושלישי... וכך גמרו לו את הכל.

ישב האח העני עוד קצת, ואחר כך חזר הביתה בידיים ריקות.

חוזר הביתה ואישתו שואלת "נו, איך היה?"

"היה כפי שאמרת. גם לא הזמין אותי להיות סנדק, העשירים גם פירורים לא השאירו ועוד לקחו את כל חמניות..."

כדי להתנחם לקח האיכר כינור והתחיל לנגן. והוא כנר טוב היה, בכל החגים ניגן בכפר.

הילדים שמעו מוסיקה, יצאו לאמצע הבית והתחילו לרקוד. ואז ראו, שיחד עם הילדים רוקד עוד אחד

קטן כזה. ואחר כך עוד אחד, ועוד ועוד.

השתומם האיש, הפסיק לנגן, והקטנים האלה התחילו לרוץ אל תחת התנור. ברחו, רצו, דחפו זה את זה, כה רבים היו.

שואל הבחור "מי אתם?"

ואלה בקולות דקיקים עונים מתחת לתנור "אנו הזדונים!"

חשב זמן מה האיש ובסוף הבין "הנה, כי הזדונים התנחלו בביתי. לכן אנו עניים!"

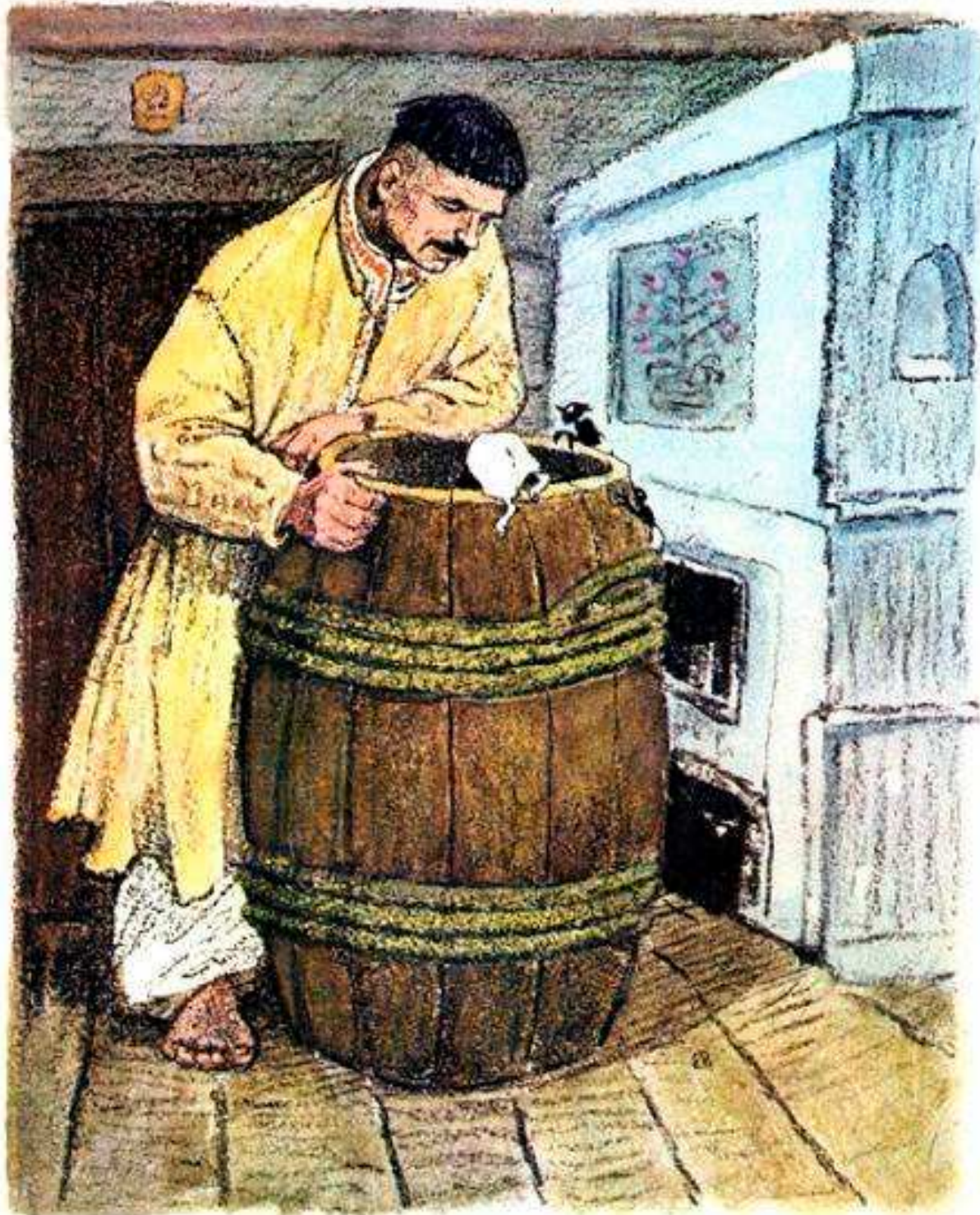
ואחר כך שאל "ואיך זה שם? טוב לכם מתחת לתנור?"

והם: "איזה טוב! צר כל כך המקום שהאל ישמור! האינך רואה איזה המון אנחנו?"

"אם כך, חכו" אומר האיש "אמצא לכם מקום מרווח יותר."

הוא רץ מהר, לקח חבית גדולה בחצר, הביא הביתה ואומר לזדונים "כאן הרבה מקום, כנסו הנה!"

והם התחילו לזחול פנימה מהר, כולם נכנסו! ואז הוא לקח תחתית, סגר היטב את החבית, יצא

אתה לשדה וזרק אותה שם. חזר הביתה והתפאר בפני אשתו וילדים איך נפטר מהזדונים האלה. "אולי עכשיו" הוא אומר "הודות לאל, משק שלנו יצליח."

עברה חצי שנה או אולי יותר והמשק אצל האיכר העני הפך מעולה, עד שהשכנים התחילו לקנא. מה שהוא רק התחיל, תמיד הצליח. מה שלא קנה, מכר ברווח. יזרע אורז בשדה או חיטה, ואלה מצמיחים שבולות שעד האדמה יורדים מרוב כובד. התחילו האנשים להשתומם. איך קורה שמי שהיה פעם עני כזה, לא היה לו במה להאכיל ילדים, עכשיו חי ברווחה כזו.

במיוחד האח העשיר התחיל לקנא. הוא בא ושואל "איך קרה שהמשק שלך עכשיו מוצלח כזה?" "אני מצליח כי אין כבר זדונים אצלי." "ואיפה הם עכשיו?"

"הכנסתי אותם לתוך חבית, הובלתי לשדה וזרקתי."

"איפה?"

"שם, בתוך הגיא."

האח העשיר רץ לשם מהר, ונכון. החבית עוד מונחת שם.

הוא הוציא תחתית אחת והזדונים יצאו החוצה בהמוניהם. והאח אומר להם "לכו עכשיו לאח שלי בחזרה. הוא התעשר יותר מדי."

והזדונים "אוי, לא! ראה איזה אדם האח הזה. סגר אותנו בחבית! הוא איש רע. ואתה אדם טוב לב. שחררת אותנו. נלך אליך."

נבהל העשיר והתחיל לברוח והזדונים כולם רצו אחריו לביתו. התיישבו אצלו בבית כך שהעשיר לשעבר נעשה עוד יותר עני מאשר היה האח העני שלו.

עכשיו הוא התחרט, אבל היה כבר מאוחר.